



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 185/2019
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милојка Андрејевић, адвокат из ..., против туженог предузећа „ББ“ д.о.о. ..., чији је пуномоћник Милош Радојевић, адвокат из ..., ради поништаја споразума и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 561/2017 од 20.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 561/2017 од 20.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 2779/2013 од 25.10.2016. године, у ставу првом изреке, констатовано је да је тужба тужиоца повучена у делу који се односи на туженог „ВВ“ д.о.о. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи Споразум о престанку радног односа бр. ... од 16.06.2013. године и Уговор о раду закључен између тужиоца и предузећа „ГГ“ д.о.о. ... и обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад у радни однос на неодређено време и исплати тужиоцу све неисплаћене зараде. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио накнаду трошкова парничног поступка у износу од 126.000,00 динара, а ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкова парничног поступка у износу од 106.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 561/2017 од 20.10.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се првостепена и другостепена пресуда укину и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Ревизија је достављена пуномоћнику туженог, који је дао одговор.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је са“ ВВ“ доо ... правним претходником туженог засновао радни однос на одређено време по основу уговора о раду закљученог 01.06.2007. године, обављајући послове магацинског радника у Служби ..., у периоду од 01.06.2007. године до 30.06.2007. године. Према уговору о раду од 01.07.2007. године, тужилац је обављао послове магацинског радника у Служби ..., у периоду од 01.07.2007. године до 30.09.2007. године. Према анексу уговора о раду број .../... од 16.10.2009. године, закљученог између тужиоца и правног претходника туженог, утврђено је да је тужилац обављао послове магацинског радника у Сектору Према потврди правног претходника туженог од 1.11.2006. године, утврђено је да је тужилац био запослен код правног претходника туженог на одређено време и да је до 1.11.2006. године, остварио укупан радни стаж у трајању од 8 година, 6 месеци и 2 дана. Уговором о раду од 15.05.2012. године, тужилац је код туженог „ББ“ д.о.о. ... засновао радни однос на неодређено време, на пословима хигијеничара у Сектору Дана 16.06.2013. године, тужилац је са туженим закључио Споразум о престанку радног односа. Након тога, тужилац је 17.06.2013. године, засновао радни однос на неодређено време у предузећу „ГГ“ д.о.о. ..., на пословима хигијеничара.

Нижестепени судови су на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи Споразум о престанку радног односа бр. ... од 16.06.2013. године и Уговор о раду који је тужилац закључио са предузећем „ГГ“ д.о.о. ..., као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Такође, правилна је одлука нижестепених судова којом је одбијен као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад у радни однос на неодређено време.

Одредбом члана 177. Закона о раду („Службени гласник РС“бр. 24/2005...75/2014), у ставу 1. прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодаваца и запосленог. Ставом 2. наведеног члана закона, предвиђено је да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Према цитираној одредби закона, основ за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност, како о престанку радног односа, тако и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплату неисплаћених зарада и других примања по основу рада, права у погледу неискоришћеног годишњег одмора и др.). Да би споразумни престанак радног

односа производи радноправно дејство он мора да буде резултат слободно изражене воље.

Неоснована је тврдња ревидента да је споразум о престанку радног односа незаконит као и да је послодавац довео тужиоца у заблуду приликом потписивања овог споразума. Наиме, тужени је у оквиру програма решавања вишка запослених свим запосленима (међу којима је и тужилац), понудио две могућности и то: престанак радног односа на основу решења о технолошком вишку уз отпремнину или потписивање споразумног престанка радног односа и заснивање радног односа на неодређено време код другог послодавца. Тужилац се определио за споразумни престанак радног односа и закључење уговора о раду на неодређено време код новог послодавца.

Дакле, тужилац је на основу слободно изражене воље потписао Споразум о престанку радног односа од 16.06.2013. године, те у складу са наведеним споразумом, дана 17.06.2013. године, закључио Уговор о раду на неодређено време са новим послодавцем, предузећем „ГГ“.

Према томе, правилан је закључак другостепеног суда да је сагласно члану 177. Закона о раду и члану 51. Колективног уговора, предметни споразум о престанку радног односа тужилац потписао на основу слободне изражене воље и након што се определио за овакав начин престанка радног односа, као и да је био свестан последица споразумног престанка радног односа и наредног дана, такође на основу слободно изражене воље, потписао уговор о раду на неодређено време са новим послодавцем.

Надаље, имајући у виду да уговор о раду од 17.06.2017. године, није поништен, дакле да закључени уговор производи правно дејство заснованог радног односа код новог послодавца, правилно су закључили нижестепени судови да је неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио враћање на рад код ранијег послодавца.

Такође, правилан је закључак нижестепених судова да предузеће „ББ“ d.o.o., није пасивно легитимисано по тужби за поништај уговора о раду, будући да је тужилац закључио уговор о раду са ГГ“, као правним следбеником туженог, ради чега је тужбени захтев тужиоца у односу на предузеће „ББ“, одбијен као неоснован.

Ревизијом се неосновано указује да нижестепени судови нису одлуке донели ценећи доказе у складу са чланом 8. Закона о парничном поступку. О примени наведене законске одредбе, односно оцени изведених доказа, нижестепени судови су дали јасне, разумљиве и на закону засноване разлоге.

У конкретном случају није учињена битна повреда одредбе чл. 374. став 1. Закона о парничном поступку.

Како се осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414.

став 1. Закона о парничном поступку, одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић